

B R A N D O N

S A N D E R S O N

A L I A Ţ I

Î N S L U J B A

D R E P T Ă Ţ I I

Volumul al patrulea al seriei
Născuți din ceață

F A N T A S Y

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
ALINA SIMUȚ

TREI

EDITORI :

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL :

Magdalena Mărculescu

REDACTOR :

Carmen Botoșaru

DESIGN :

Faber Studio
Ilustrație copertă: Andrei Gamarț

DIRECTOR PRODUCȚIE :

Cristian Claudiu Coban

DTP :

Gabriel Ionescu

CORECTURĂ :

Maria Mușuroiu
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SANDERSON, BRANDON

Aliați în slujba dreptății / Brandon Sanderson ;
trad. din engleză de Alina Simuț. - București : Editura Trei, 2017

ISBN 978-606-40-0304-1

I. Simuț, Alina (trad.)

821.111

Titlul original: THE ALLOY OF LAW

Autor: Brandon Sanderson

Copyright © 2011 by Dragonsteel Entertainment, LLC

Copyright © Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN : 978 - 606 - 40 - 0304 - 1

PROLOG

Wax se furișă ghemuit de-a lungul gardului rupt, bocancii lui zgâriind pământul uscat. Își ținea pistolul Sterrion 36 ridicat, pe lângă cap, țeava lungă, argintie fiind acoperită cu praf de argilă roșie. Revolverul nu era ceva sofisticat, deși cilindrul cu șase camere era montat cu atât de multă grijă în rama din aliaj de oțel, încât nu juca în mișcarea lui. Metalul sau materialul neobișnuit de pe mâner nu strălucea deloc. Dar se mula pe mâna lui de parcă era menit să fie acolo.

Gardul înalt până la brâu era fragil, lemnul decolorat de trecerea timpului, ținut la un loc cu bucăți de sfoară deșirate. Mirosea a vechi. Până și viermii renunțaseră la lemnul acela cu mult timp în urmă.

Wax aruncă pe furiș o privire peste scândurile înnodate, cercetând atent orașul pustiu. Liniile albastre pluteau înaintea lui, i se întindeau din piept pentru a-i arăta sursele de metal din apropiere; era un rezultat al Allomanției lui. Arderea oțelului producea așa ceva; îi permitea să vadă amplasamentul surselor de metal, apoi să împingă în ele dacă voia. Greutatea lui împotriva greutății obiectului. Dacă obiectul era mai greu, el era împins înapoi. Dacă el era mai greu, obiectul era împins înainte.

Însă, în acest caz, el nu împinse. Doar urmări liniile să vadă dacă se mișca vreo bucată de metal. Nimic nu se mișca. Cuie care țineau laolaltă clădiri, tuburi de cartușe folosite, împrăștiate prin praf, sau potcoave îngrămădite în fierăria tăcută — toate erau nemișcate, la fel ca vechea pompă manuală împlântată în pământ, în dreapta lui.

Precaut, rămase și el nemișcat. Oțelul continua să ardă confortabil în stomacul lui și astfel — ca măsură de

precauție — Împinse încet în afara lui, în toate direcțiile. Era un truc pe care îl stăpânise cu câțiva ani în urmă; nu Împingea în niște obiecte specifice din metal, ci crea un fel de bulă defensivă în jurul lui. Orice metal care venea repede în direcția lui era dat la o parte ușor.

Departa de a fi infailibil, încă putea fi nimerit. Dar focurile de armă nu ajungeau în locurile în care erau țintite. Lucrul acesta îi salvase viața în câteva ocazii. Nici măcar nu era sigur cum făcea; Allomanția era deseori o chestiune instinctivă pentru el. Reușea cumva chiar să scutească metalul pe care îl purta, nu își Împingea propria armă din mâini.

După ce făcu asta, continuă de-a lungul gardului — încă urmărind cu privirea liniile de metal ca să se asigure că nu se apropia nimeni pe furiș. Feltrel fusese cândva un oraș prosper. În urmă cu douăzeci de ani. Apoi un clan de kolosși își stabilise reședința în apropiere. Lucrurile nu merseseră bine.

Astăzi, orașul mort părea complet gol, deși el știa că nu era așa. Wax venise aici în urmărirea unui psihopat. Iar el nu era singurul care venise cu acest scop. Puse mâna pe partea de sus a gardului și sări peste el, căzându-i lutul roșu de pe picioare. Lăsându-se în jos, alergă aplecat până la marginea fierăriei celei vechi. Îmbrăcămintea lui era îngrozitor de prăfuită, dar bine ajustată pe corp: un costum alb, stilat, o cravată argintie la gât, butoni strălucitori la mânecile cămășii albe, rafinate. Își cultivase o înfățișare care părea neadecvată, ca și cum plănuia să participe la un bal sofisticat în Elendel, nu să scotocească printr-un oraș mort în Ținuturile Necruțătoare, vânând un ucigaș. Ca o completare a ansamblului, pe cap purta o pălărie melon pentru a se feri de soare.

Un sunet; cineva păși pe o scândură de cealaltă parte a străzii, făcând-o să scârțâie. Un sunet atât de slab, încât a fost cât pe ce să nu-l audă. Wax reacționează imediat, își declanșează oțelul care îi ardea în interiorul stomacului. Împinse în mai multe

cuie din zidul de lângă el chiar în momentul în care pocnitura unei împuşcături despică aerul.

Împingerea lui bruscă făcu peretele să huruie, cuiele vechi, ruginite încordându-se în locașurile lor. Împingerea lui îl aruncă într-o parte și se rostogoli la pământ. O linie albastră apăru pentru o clipă — glonțul care lovi pământul în locul în care se aflase el în urmă cu o clipă. În timp ce se ridica, urmă o a doua împuşcatură. Aceasta veni aproape, dar devie puțin de la traseu, în timp ce se apropia de el.

Deviat de bula lui de oțel, glonțul trecu săgeată pe lângă urechea lui. Dacă ar fi fost cu vreo trei centimetri mai la dreapta, l-ar fi nimerit în cap — cu sau fără bulă de oțel. Respirând calm, își ridică revolverul Sterrion și ținti spre balconul hotelului vechi de pe partea cealaltă a străzii, de unde venise împuşcătura. Balconul era acoperit de numele hotelului, dincolo de care se putea ascunde un ucigaș profesionist.

Wax trase un foc de armă, apoi Împinse glonțul, proiectându-l și mai mult în față, cu o forță suplimentară, ca să-l facă mai rapid și mai pătrunzător. Nu folosea gloanțe standard, din plumb, sau gloanțe din plumb îmbrăcate în cupru; avea nevoie de ceva mai puternic.

Glonțul de calibru mare, îmbrăcat în oțel, lovi balconul, și forța lui suplimentară îl făcu să străpungă lemnul și să-l lovească pe bărbatul ce se ascundea în spate. Linia albastră care ducea spre arma bărbatului tremură în timp ce acesta căzu. Wax se ridică încet, scuturându-și praful de pe haine. În clipa aceea, în aer răsună încă o împuşcatură.

Înjură, din reflex, Împingând din nou în cuie, deși instinctul îi spunea că avea să fie prea târziu. Când auzi împuşcătura, era prea târziu ca să-i mai fie de folos Împingerea.

De data aceasta, a fost aruncat la pământ. Forța aceea trebuia să meargă undeva și, din moment ce cuiele nu se puteau mișca, a trebuit el să o facă. Mormăi când trase și-și ridică revolverul, praful lipindu-i-se de palma transpirată. Îl

căută înnebunit pe cel care trăsesese în el. Ratase. Poate că bula de oțel...

Un trup se rostogoli de pe acoperișul fierăriei și se izbi de pământ într-un nor de praf roșu. Wax clipi, apoi își ridică arma la nivelul pieptului și se duse până în spatele gardului, din nou, ghemuindu-se, ca să nu fie văzut. Nu slăbi din privire liniile albastre, Allomantice. Ele îl puteau avertiza dacă se apropia cineva, dar numai dacă persoana respectivă avea asupra sa ori purta ceva de metal.

Corpul care căzuse lângă clădire nu avea o singură linie care să fie îndreptată asupra lui. Cu toate acestea, un alt set de linii tremurătoare erau îndreptate spre ceva ce se mișca de-a lungul părții din spate a fierăriei. Wax își ridică arma și ochi ținta, în timp ce o siluetă se ascunde în partea laterală a clădirii și o luă la fugă spre el.

Femeia purta o haină albă, lungă, din piele, înroșită în partea de jos. Își ținea părul brunet strâns la spate într-o coadă, purta pantaloni și o curea albă, iar în picioare o pereche de bocanci grei. Avea o față aproape pătrată. O față puternică, cu buze care deseori se ridicau ușor înspre dreapta, conturând o jumătate de zâmbet.

Wax oftă ușurat și lăsă arma jos.

— Lessie.

— Te mai trănțești o dată la pământ? întrebă ea, întinzând mâna spre partea de sus a gardului de lângă el. Ai mai mult praf pe față decât are Miles priviri încruntate. Poate că ți-a venit timpul să te pensionezi, bătrâne.

— Lessie, sunt mai mare decât tine cu *trei luni*.

— Sunt trei luni foarte lungi. Se uită pe furiș peste gard: Vezi pe altcineva?

— Am doborât un bărbat sus pe balcon, spuse Wax. Nu mi-am putut da seama dacă era Tan cel Sângeros sau nu.

— Nu era, i-a răspuns. El nu ar fi încercat să te împuște de atât de departe.

Wax încuviință din cap. Lui Tan îi plăceau lucrurile personale. De aproape. Psihopatul se lamenta când era nevoit să folosească o armă și rareori împușca pe cineva fără să vadă teama din ochii acelei persoane.

Lessie cercetă cu atenție orașul tăcut, apoi aruncă o privire către Wax, gata să se miște. Pentru o clipă, privirea îi licări în jos. Spre buzunarul de la cămașa lui.

Wax îi urmări privirea. Din buzunarul lui se vedea ieșind o parte dintr-o scrisoare, care îi fusese livrată în cursul acelei zile, mai devreme. Era din marele oraș Elendel, și îi era adresată lordului Waxillium Ladrian. Un nume pe care Wax nu-l folosise de mulți ani. Un nume care i se părea inoportun acum.

Îndesă scrisoarea mai adânc în buzunar. Lessie crezu că gestul acela insinua mai mult, dar, de fapt, nu era adevărat. Orașul nu avea să-i ofere nimic și Casa Ladrian putea să se descurce și fără el. Chiar ar fi trebuit să ardă scrisoarea.

Wax schiță un gest cu capul spre bărbatul căzut lângă zid, ca să-i distragă atenția de la scrisoare.

— Tu ai făcut asta?

— Avea un arc, spuse ea. Cu vârfuri de săgeți din piatră. Era cât pe ce să te nimerească de sus.

— Mersi.

Ea ridică din umeri, ochii scânteindu-i de mulțumire. La coada ochilor se vedeau niște linii, accentuate de lumina puternică a soarelui din Ținuturile Necruțătoare. Fusese o vreme când ea și Wax ținuseră evidența cine îl salvase pe celălalt de mai multe ori. Dar pierduseră amândoi numărătoarea, cu ani în urmă.

— Acoperă-mă, spuse Wax, încet.

— Cu ce? întrebă ea. Cu vopsea? Cu săruturi? Deja ești acoperit de praf.

Wax îi răspunse ridicând o sprânceană.

— Scuze, spuse ea, făcând o grimasă. Am jucat cărți prea mult timp cu Wayne în ultima vreme.

Îl pufni râsul și merse repede, aplecat, spre cadavrul căzut, apoi îl răsturnă. Bărbatul fusese un individ dur, pe obraji i se vedea barba crescută de câteva zile; în partea dreaptă a corpului îi sângera rana de la glonț. *Cred că îl recunosc*, își spuse Wax în timp ce căuta prin buzunarele bărbatului și scoase o bucată de sticlă roșie, de culoarea sângelui.

Se grăbi înapoi spre gard.

— Ei bine? întrebă Lessie.

— E din echipajul lui Donal, spuse Wax, arătându-i bucata de sticlă.

— Nenorociții, spuse Lessie. Nu puteau să ne lase să ne descurcăm siguri, nu-i așa?

— Dar tu i-ai împușcat fiul, Lessie.

— Iar tu i-ai împușcat fratele.

— În cazul meu a fost autoapărare.

— Și în cazul meu la fel, spuse ea. Puștiul acela era *enervant*. De altfel, a supraviețuit.

— Fără un deget de la picior.

— Nu e nevoie să aibă zece, spuse ea. Eu am o verișoară cu patru degete. Se descurcă foarte bine.

Își ridică revolverul, scrutând orașul gol.

— Desigur, arată oarecum ridicolă. Acoperă-mă!

— Cu ce?

Ea râse malițios și se strecură din locul unde se ascundeau, târându-se pe sol spre fierărie.

Harmony, se gândi Wax, zâmbind, *o iubesc pe femeia asta*.

Se uită dacă nu cumva mai erau și alți asasini, dar Lessie ajunsese la clădire fără să mai fie trase focuri de armă. Wax îi făcu un semn din cap, apoi fugi pe partea cealaltă a străzii, spre hotel. Se furișă înăuntru, verificând dacă nu era vreun inamic ascuns prin colțuri. Barul hotelului era gol, așa că se adăposti lângă tocul ușii, făcând semn cu mâna spre Lessie. Ea fugi la următoarea clădire de pe partea străzii pe care se afla și o verifică.

Echipajul lui Donal. Da, Wax îi omorâse fratele — bărbatul jefuise un vagon de călători, pe vremuri. Dar, din câte înțelese el, lui Donal nu-i păsase vreodată de fratele lui. Nu, singurul lucru care îl enerva pe Donal era să piardă bani, și probabil că acela era motivul pentru care se găsea acolo. Pusese o recompensă pe capul lui Tan cel Sângereros pentru că furase un transport de aliaj fuzibil. Probabil că Donal nu se așteptase ca Wax să vină să-l vâneze pe Tan în aceeași zi ca el, dar bărbații lui aveau ordine permanente să-l împuște pe Wax sau pe Lessie dacă îi vedeau.

Wax era foarte tentat să părăsească orașul mort și să-i lase pe Donal și pe Tan să-l atace. Dar gândul acesta făcu să i se zbată ochiul. Promisese să-l aducă în fața justiției pe Tan. Și nimic mai puțin.

Lessie îi făcu cu mâna din interiorul clădirii în care se afla, apoi arătă cu degetul în spate. Avea să iasă în direcția aceea și să se furișeze în spatele următorului șir de clădiri. Wax încuviință din cap, apoi făcu un gest scurt. Urma să încerce să ia legătura cu Wayne și Barl, care pleaseră să verifice cealaltă parte a orașului.

Lessie dispăru, iar Wax înaintă cu atenție prin vechiul hotel, spre o ușă laterală. Trecu pe lângă adăposturi vechi, murdare, făcute atât de șobolani, cât și de oameni. Orașul atrăgea ticăloși la fel cum un câine atrăgea puricii. Trecu chiar pe lângă un loc ce arăta ca și cum un călător făcuse o mică vatră pe o bucată de metal cu un cerc de pietre în jur. Era o minune că nebunul nu arsese întreaga clădire până la temelii.

Wax deschise ușor ușa laterală și pași pe aleea dintre hotel și magazinul de alături. Focurile de armă de mai devreme ar fi fost auzite și poate că cineva avea să vină să se uite. Cel mai bine era să rămână ascuns.

Se mișcă încet ocolind magazinul prin dos, pășind ușor pe lutul roșu. Aici, coasta dealului era năpădită de buruieni, cu excepția intrării într-o pivniță veche, rece. Wax se învârti

în jurul ei, apoi se opri, fixând cu privirea groapa cu margini din lemn.

Poate că...

Se lăsă în genunchi lângă deschizătură, uitându-se în jos. Fusesse o scară aici cândva, dar putrezise, rămășițele ei fiind vizibile dedesubt, într-o grămadă de așchii vechi. Aerul mirosea a mucegai și a umezeală... dar se simțea și o urmă de fum. Cineva aprinsese o torță acolo.

Wax aruncă un glonț în gaură, apoi sări înăuntru, cu arma ridicată. În timp ce cădea, își umplu mintea de fier, scăzându-și din greutate. Era un Twinborn — un Feruchimist și un Allomant. Puterea lui Allomantică era Împingerea oțelului, iar puterea lui Feruchimică, numită alunecare, reprezenta abilitatea de a deveni mai greu sau mai ușor. Era o combinație puternică de abilități.

Împinse în glonțul de sub el, încetinindu-și căderea, astfel încât să aterizeze încet. Își readuse greutatea la normal — sau, oricum, la ceea ce era normal pentru el. Deseori ajungea la aproximativ trei sferturi din greutatea lui neajustată, făcându-se mai ușor pe picioare, capabil să reacționeze mai repede.

Se furișă prin întuneric. Fusesse un drum lung, dificil, să găsească locul în care se ascundea Tan cel Sângeros. În cele din urmă, faptul că Feltrel se descotorosise brusc de alți bandiți, vagabonzi și alți nenorociți fusesse un indiciu foarte important. Wax păși ușor, înaintând mai adânc în pivniță. Mirosul de fum era mai puternic aici și, cu toate că lumina se estompa, desluși o vatră de foc lângă zidul de pământ. Vatra și o scară care putea fi mutată la intrare.

Lucrul acesta îl făcu să se oprească. Dovedea faptul că, oricine și-ar fi făcut ascunzătoarea în pivniță — putea fi Tan, sau putea fi cu totul altcineva —, încă se afla acolo jos. Dacă nu cumva mai era o ieșire. Wax înaintă încă puțin, furișându-se, strângând din ochi în întuneric.

Se vedea lumină în față.

Wax ridică încet piedica armei, apoi scoase o fiolă mică din mantia de ceață și trase dopul cu dinții. Dădu pe gât whisky-ul și oțelul dintr-o înghițitură, refăcându-și rezervele. Aprinse oțelul. Da... se găsea metal în fața lui, de-a lungul tunelului. Cât de lungă era această pivniță? Crezuse că era mică, dar grinzile de consolidare, din lemn, indicau ceva mai adânc, mai lung. Arăta mai degrabă ca o gură de acces în mină.

Merse pe furiș mai departe, concentrat la liniile din metal. Cineva ar fi ațintit arma asupra lui dacă ar fi fost văzut, iar metalul ar fi tremurat, dându-i o șansă să Împingă arma afară din mâinile lor. Nimic nu se clinti. Se strecură mai în față, mirosind solul umed și searbăd, mucegaiul, cartofii lăsați să încolțească. Se apropie de o lumină tremurătoare, dar nu auzi nimic. Liniile de metal nu se mișcă.

În cele din urmă, ajunsese suficient de aproape cât să deslușească un felinar atârând pe o bârnă de lemn de lângă perete. Altceva atârna în centrul tunelului. Un cadavru? Spânzurat? Wax înjură în șoaptă și se grăbi în față, precaut, să nu dea de vreo capcană. Chiar *era* un cadavru, dar acesta îl lăsa perplex. La prima vedere, părea că individul murise de mulți ani. Ochii îi dispăruseră din craniu, iar pielea-i era retrasă pe os. Nu mirosea și nu era umflat.

Crezu că îl recunoaște. Geormin, vizitiul care aducea corespondența în Weathering din satele mai îndepărtate din zonă. Cel puțin, aceea era uniforma lui, și părea a fi părul lui. El fusese una dintre primele victime ale lui Tan, dispariția care îl determinase pe Wax să iasă la vânătoare. Lucrul acela se întâmplase cu doar două luni în urmă.

A fost mumificat, se gândi Wax. Pregătit și pus la uscat ca pielea. Se simți revoltat — mersese la băut cu Geormin din când în când și, cu toate că bărbatul trișa la cărți, fusese un tip destul de prietenos.

Nici spânzurarea nu era una obișnuită. Fuseseră folosite sârme care să-i susțină brațele lui Geormin, să stea ridicate

în afară, pe lateral, capul îi era și el ridicat, iar gura, deschisă forțat. Wax se întoarse ca să nu mai vadă această priveliște înfiorătoare, și simți cum i se zbate ochiul.

Ai grijă, își spuse. Nu-l lăsa să te enerveze. Rămâi concentrat. Avea să se întoarcă să-l dea jos pe Geormin. Acum însă nu-și putea permite să facă zgomot. Cel puțin știa că se afla pe drumul cel bun. Aici era, cu siguranță, ascunzătoarea lui Tan cel Sângeros.

În depărtare se vedea încă un petic de lumină. Cât de lung era tunelul acesta? Se apropie de baia de lumină și aici găsi încă un cadavru, acesta atârna pe un perete, într-o parte. Annarel, o femeie geolog, străină, care dispăruse curând după Geormin. Biata femeie! Fusese uscată în același fel, cu corpul pironit de perete într-o poziție foarte specifică, de parcă ar fi fost în genunchi și analiza o grămadă de pietre.

Un alt petic de lumină îl atrase mai departe. Evident că aceasta nu era o pivniță — era probabil un fel de tunel de contrabandă rămas din zilele când Feltrel fusese un oraș prosper. Nu Tan construise locul acesta, având în vedere bârnela de susținere vechi, din lemn.

Wax trecu pe lângă alte șase cadavre, fiecare luminat de propria lui lanternă strălucitoare, fiecare aranjat într-o poziție specifică. Unul stătea pe un scaun, altul legat sus, cu sfoară, de parcă ar fi zburat, câteva fixate în perete. Cele aflate mai în spate erau mai proaspete, ultimul fiind ucis de curând. Wax nu îl recunoscuse pe bărbatul zvelt, care stătea atârnat cu mâna dusă la frunte, ca într-un salut.

La naiba, se gândi Wax. Asta nu e ascunzătoarea lui Tan cel Sângeros... e galeria lui de artă.

Dezgustat, Wax se îndreptă spre următoarea pată de lumină. Era diferită. Mai strălucitoare. În timp ce se apropia, își dădu seama că vede lumina soarelui răspândindu-se dintr-un pătrat tăiat în tavan. Tunelul ducea în sus, spre acel pătrat, probabil spre o fostă trapă care putrezise sau se

rupsesse. Pământul se ridica, într-o pantă lină, până la orificiul de ieșire.

Wax urcă încet panta, apoi scoase capul afară, cu precauție. A urcat pe o clădire, deși acoperișul dispăruse. Zidurile de cărămidă erau, în cea mai mare parte, intacte și erau patru altare în față, chiar în partea stângă a lui Wax. O capelă veche pentru Supraviețuitor. Părea goală.

Wax ieși, târându-se, din gaură, cu revolverul Sterrion în dreptul capului și haina plină de praful din tunel. I se păru că miroase frumos aerul curat și uscat.

— Fiecare viață este un spectacol, spuse o voce, răsunând în biserica dărăpănată.

Wax se feri imediat, într-o parte, rostogolindu-se spre un altar.

— Dar nu noi suntem artiștii, continuă vocea. Noi suntem marionetele.

— Tan, spuse Wax. Ieși la vedere!

— Eu l-am văzut pe Dumnezeu, legiuitoarele, șopti Tan. *Oare unde se ascundea? Am văzut însăși Moartea, cu piroanele în ochi. L-am văzut pe Supraviețuitor, care este viața însăși.*

Wax cercetă atent capela cea mică. Era ticsită cu bănci rupte și statui căzute. Ocoli partea laterală a altarului, crezând că sunetul vine din spatele încăperii.

— Alți oameni rămân surprinși, se auzi vocea lui Tan, dar eu știu. Eu știu că sunt o marionetă. Cu toții suntem. Ți-a plăcut spectacolul meu? Am muncit din răspuțeri să-l pun în scenă.

Wax merse mai departe de-a lungul zidului drept al clădirii, bocancii lui lăsând o dâră prin praf. Respiră ușor, o dâră de transpirație prelungindu-i-se în jos, pe tâmpla dreaptă. I se zbătea ochiul. Cu ochii minții văzu cadavrele de pe pereți.

— Mulți oameni nu primesc niciodată o șansă de a crea artă adevărată, spuse Tan. Și cele mai bune reprezentării artistice sunt cele care nu pot fi niciodată reproduse. Luni de zile,

ani de pregătire. Totul pus la locul potrivit. Dar, la sfârșitul zilei, va începe putreziciunea. Eu n-am putut să-i mumific cu adevărat; nu am avut timpul, nici resursele. Nu am putut decât să-i păstrez suficient de mult ca să mă pregătesc pentru acest spectacol unic. Măine totul va fi ruină. Tu ai fost singurul care l-ai văzut. Doar tu. Mă gândesc că... suntem cu toții doar niște marionete... vezi tu...

Vocea *venea* din spatele încăperii, de lângă niște moloz care îi bloca vederea lui Wax.

— Altcineva ne mișcă, spuse Tan.

Wax se ascunse lângă moloz, ridicându-și Sterrionul.

Tan stătea acolo, ținând-o pe Lessie în fața lui, cu căluș la gură și ochii larg deschiși. Wax încremeni pe loc, cu arma ridicată. Lui Lessie îi sângerau piciorul și brațul. Fusesse împușcată și se făcea tot mai palidă la față. Pierduse sânge. Așa fusesse Tan în stare să o prindă.

Wax rămase nemișcat. Nu simțea teamă. Nu-și putea permite acest lucru; asta putea să-l facă să tremure, iar tremuratul îl putea face să rateze ținta. Vedea fața lui Tan în spatele lui Lessie; bărbatul îi ținea o garotă în jurul gâtului.

Tan era un tip zvelt, cu degete fine. Fusesse antreprenor de pompe funebre. Cu părul negru, tot mai rar, uns și dat peste cap. Purta un costum frumos care acum strălucea de sânge.

— Altcineva ne mișcă, legiuitorule, spuse Tan, încet.

Lessie îi întâlni privirea lui Wax. Știa amândoi ce era de făcut în această situație. Data trecută, el fusesse cel capturat. Oamenii încercau întotdeauna să-l folosească pe unul împotriva celuilalt. După părerea lui Lessie, lucrul acela nu reprezenta un dezavantaj. Ea i-ar fi explicat că, dacă Tan *nu* ar fi știut că ei doi erau un cuplu, ar fi omorât-o pe loc. În schimb, a răpit-o. Asta le dădea o șansă să scape.

Wax privi în jos pe țeava revolverului Sterrion. Ridică trăgaciul până când echilibrează greutatea picicii chiar pe punctul de a trage, iar Lessie clipi. Unu. Doi. Trei.

Wax trase. Chiar în clipa aceea, Tan o smuci brusc pe Lessie spre dreapta. Împuşcătura răsună în aer, ecoul lovindu-se de cărămizile din lut. Capul lui Lessie se mişcă în spate în timp ce glonţul lui Wax o nimeri chiar deasupra ochiului drept. Sângele se împrăştie pe peretele de lut de lângă ea. Fata se prăbuşi.

Wax rămase îngheţat, îngrozit. *Nu... nu așa trebuia să se întâmple... nu se poate...*

— Cele mai bune spectacole, spuse Tan, zâmbind și privind în jos spre chipul lui Lessie, sunt cele care pot fi jucate doar o dată.

Wax îl împuşcă în cap.

CAPITOLUL 1

Cinci luni mai târziu, Wax se plimba prin încăperile decorate în care se ținea o mare petrecere, plină de viață, și trecea pe lângă bărbați în costume de culoare închisă, cu frac, și femei în rochii colorate, cu talii înguste și foarte multe falduri printre fuste lungi, plisate. Îi spuneau „Lord Waxillium“ sau „Lord Ladrian“ când vorbeau cu el.

El încuviința din cap către fiecare, dar evita să fie atras în vreo conversație. Intenționat își croi drum spre una dintre încăperile cu petrecăreți aflată în spate, unde niște lumini electrice orbitoare — subiectul de bârfă al orașului — emanau o lumină constantă, prea uniformă ca să țină departe întunericul serii. Afară, pe ferestre, vedea ceața care atingea ușor geamurile.

Sfidând bunele maniere, Wax se strecură pe ușile duble, de sticlă, enorme, ale încăperii, și ieși pe balconul grandios al conacului. Acolo, în sfârșit, simți că putea respira din nou.

Închise ochii, inspirând și expirând, simțind pe pielea de pe față umezeala vagă a ceții. *Clădirile sunt atât de... sufocante aici în oraș, se gândi el. Oare am uitat pur și simplu de lucrul acesta sau nu am băgat de seamă când eram mai tânăr?*

Deschise ochii și își odihni mâinile pe balustrada balconului, ca să admire priveliștea orașului Elendel. Era cel mai grandios oraș din întreaga lume, o metropolă proiectată de Harmony însuși. Locul tinereții lui Wax. Un loc care nu mai fusese casa lui timp de douăzeci de ani.

Deși trecuseră cinci luni de la moartea lui Lessie, încă mai auzea în minte focul de armă și vedea sângele împrăscat pe cărămizi. Plecase din Ținuturile Necruțătoare, se mutase

înapoi în oraș, răspunzând chemărilor disperate de a-și face datoria față de casa lui după trecerea în neființă a unchiului.

Deși trecuseră cinci luni și se afla la o lume distanță, încă mai putea auzi împrușcătura aceea. Precisă, curată, de parcă ar fi crăpat cerul.

În spatele lui, auzi râsete melodioase venind din căldura încăperii. Conacul Cett era un loc măreț, plin de mobilier scump, covoare fine și candelabre strălucitoare. Nimeni nu veni alături de el pe balcon.

Din acest loc, avea o priveliște perfectă asupra luminilor de jos, de pe Promenada Demoux. Un șir dublu de felinare electrice, strălucitoare, cu o albeață constantă, intensă. Scânteiau ca niște baloane, de-a lungul bulevardului lat, flancat de un canal și mai lat, iar apele liniștite și tăcute reflectau această lumină. O locomotivă de seară sună, ca un salut, în timp ce pufăia prin centrul îndepărtat la orașului, împrejmuit de cețurile cu un fum mai întunecat.

De-a lungul Promenadei Demoux, Wax putu distinge clar atât Turnul de Fier, cât și Turnul Tekiel, câte unul de o parte și de alta a canalului. Amândouă erau neterminate, dar schelele lor din oțel se înălțau deja în înaltul cerului. Erau uluitor de înalte.

Arhitecții continuau să dea publicității rapoarte actualizate pentru cât de sus intenționau să urce, fiecare încercând să-l depășească pe celălalt. Zvonuri pe care le auzise chiar la această petrecere, zvonuri credibile, susțineau că, într-un final, aveau să ajungă amândouă la peste cincizeci de etaje. Nimeni nu știa care dintre cele două clădiri se va dovedi mai înaltă la sfârșit, deși erau frecvente pariurile prietenești.

Wax inspiră în ceață. Afară, în Ținuturile Necruțătoare, Conacul Cett — care avea trei etaje — ar fi avut înălțimea maximă pe care o putea atinge o clădire. Aici, părea pitic. Lumea de demult nu mai era; se schimbase în anii pe care el îi petrecuse afară din oraș. Crescuse, inventând lumini care nu